

Safahat / Nazım Parçaları

Bebek Yâhud Hakk-ı Karâr

Bizim Cemîle Ferîde'yle bir sabah gelerek, "Unutma beybaba, akşam birer hotozlu bebek, Getir, kuzum..." dediler. Ben de kızların keyfi Kırılmasın diye reddetmedim şu teklîfi. Kiraz dudaklı, üzüm gözlü, inci dişli, iki Edâlı yosma getirdim. Aman o akşamki, Sevinme hâlini bir görmeliydi yavruların! Durup oturmadılar hiç, dedim: "Yatın da yarın, Bütün gün oynayınız..." Nerde! Kim yatar? O gece, -Yemekte sızmaya me'lûf olan- Ferîde'mce, Kabûl olunmayacak söz olursa, yatmaktı. Yatar mı hiç? O nasıl hisli bir yumurcaktı. Ferîde'nin yaşı beş yok; Cemîle'ninki yedi; Şu var ki, abla hanım pek hanım tavırlı idi. Büyük kız oynadı bir parça, sonradan yattı; Küçük sabaha kadar hep bebeğini hoplattı. Ne ninniden alıyormuş, ne öyle hoppaladan... "Işıl ışıl bakıyor â! Bebek değil, afacan!" Sabâha karşı tükenmiş mecâli yavrucuğun: Mışıl mışıl uyuyor... Değmeyin aman uyusun.

Benim bulunmadığım bir zamanda kız uyanır;
Bebeğ uyutmak için evde üç saat kapanır.
– Aman da pek yaramaz, uyku sıçramış başına.
Bakın beşik de getirdim, bakın yatar mı şuna?
Yatar mısın seni maymun? Kapar mısın gözünü!
Acık da dinlesen olmaz mı annenin sözünü?
Kapandı işte gözün... Oh, şimdi artık, yat!
Bebek ne yaptı bilinmez ki, sonradan pat pat,
Dayak sadâları akseylemiş öbür odaya.
Güzel güzel uyumuş olsa kız da dövmez ya.

* * *

Gelince akşama, baktım, Ferîde pek düşkün.

Durur mu ablası? Ben sormadan atıldı:

– Bugün

Ne yaptı, beybaba, bilsen... Zavalıcık bebeğe?

– Ne yaptı?

– Dövdü bir a'lâ, sonunda kırdı.

– Niye?

– Bilir miyim, ona sor... Kız, getir bebeğini hadi!
Ferîde kaçtı yanımdan, getirmek istemedi.
Çiçek çıkarmışa dönmüş, getirdiler ki, yüzü;
Birer kafes gibi kalmış o kuş bakışlı gözü.
Başında saçtan eser yok, ayak topal, kollar

Omuzdan oynamıyor, kim bilir ne illeti var?
O kanlı canlı bebek Şimdi işte bir kötürüm...
– Bu ölmüŐ artık ayol, g m götür de, hem ne  l m!

* * *

Ferîde kaldı bebedsiz, Cemîle'ninki fakat,
Güzel güzel duruyor, olmuyor ne k r, ne sakat.
Günün birinde ber berce oynuyorlarken,
Alıp Ferîde hazin bir niyâz tavrı hemen,
– Bebeğni ver, acıcık oynayım, kuzum abla...
Demez mi? Kız ne diyor?.. G lib : “İnayet ola!”
– Verir miyim sana ben hiŐ bebeğmi, yaĐma mı var?

– Hasislik etme kızım, ver!
– Alırsa sonra kırar.
– Nasıl kırar a canım? Etme oynasın, veriver!
– Olur mu beybaba?
– Elbet olur.
– Kırarsa eğer?
– Yarın sabah sana ben başka bir bebek alırım.

Bizim m d haleden sonra, “Oyna al bakalım!..”
Deyip Ferîde'ye kerhen uzattı kız bebeği.

Ferîde'nin yüzü gülmüştü, baktım, iyden iyi.
Sevindi, oynadı, lâkin bu müsteâr sürûr,
Süreksiz oldu...

– Ver artık!

– Acık daha ne olur?

– Bakındı beybaba?

– Kız, ver de sonradan yine al,

Mal olmaz insana, âdet değil, emânet mal.

Tekerrür etti birazdan şu yolda aynı niyâz:

– Bebeğni ver yine olmaz mı? Oynayım.

– Olmaz!..

Ben iltimâsı dirîğ etmedim ikinci sefer.

– Çok oldu beybaba, ya! Sonra her zaman ister!

– Demin de aldı, hemen verdi, içlenir, yapma!

Sen ablasın ne kadar olsa...

– Başka vermem ama,

Çabuk verirsen eğer al da oyna kız, haydi...

Ferîde'nin bu sefer keyfi pek yolundaydı.

Epeyce dandiniler yaptı, hayli hoplattı;

Bebek kolunda, hasırlarda bir zaman yattı.

Fakat ne çâre! Gelip çattı vakt-i istirdâd ,

Kızın nazarları beyhûde etti istimdâd.

Cemîle istedi ısrar edip emânetini,
Çocuk da verdi, fakat görmeliydi hiddetini!

Büyük kızın eziyordu gurûr-i ma'sûmu,
Bebek elinde gezerken, şu tıfl-ı mahrûmu.
Ağır gelir ona elbette karşıdan bakmak.
Sokuldu bak yine, hiç şüphe yok ki: Yalvaracak,
“Bebeğni ver” diye, lâkin ben eylemem ibrâm .
Hayır, değil bu edâ, bir edâ-yı istirhâm :
“Bebeğmi ver!” demesin mi üçüncüsünde kıza?
Meğer hukuk da bilirmiş bakın şu saygısıza!..